

bestaae, uden at overholbes. Erfjender man, at det vilde være et med vor Statsforfatning uforeneligt Indgreb i den personlige Frihed og aldeles uigjennemførligt, at forbyde Enhver under Straf at søge Raad mod Sygdom hos Andre end de af Staten anerkjendte Læger, saa maa man hellere opgive at straffe dem, der give saadanne Raad, uden at have nogen Berettigelse dertil, end man maa vedblive at forfølge en Virksomhed, som man kun i ringe Grad er istand til at efterspore, saalænge den ingen paavifelig Skade anretter. Det er blevet foreslaaet at betegne Modtagelsen af Vederlag som den strafbare Handling; men ligesom det synes urimeligt, at forbyde at modtage Vederlag for en virkelig eller indbildt Tjeneste, naar denne i og for sig er lovlig, er det ogsaa klart, at en saadan Lovbestemmelse paa mangfoldige Maader vilde kunne omgaaes og altsaa ikke forbedre Tilstanden, medens den derimod vilde stille Lægestanden i et forhadit Lys, fordi enhver Forsøgelse af Svaksalveri da vilde antages rettet alene mod Indgreb i deres Næringsret.

Medens Flertallet altsaa anseer det, om ikke for nødvendigt, saa dog under de givne Forhold for rigtigt, at gaae ind paa det foreliggende Lovudkast, saa mener det dog, at ikke ringe Fare vilde opstaae saavel for hele Samfundet som for dets enkelte Medlemmer, isaldt Udkastet blev til Lov ganske saaledes, som det lyder. Hvad for det Første angaaer den Tilslæbelse til en indskrænket Lægevirkksomhed, som § 1 vil overdrage Justitsministeriet at give, uden at tilføie nogenfomhelst Bestemmelse enten om Gjenstandene for slige Tilladelser eller om Maaden, hvorpaa den meer og mindre indskrænkede Kyndighed i Lægekunsten skulde godtgjøres, da kan man ikke tilbageholde nogen Frygt for, at denne Paragraph i en mindre forsigtig Bestyrelses Haand kunde bruges til at skabe en Slags Halvlæger, der ikke vilde staae synderlig over virkelige Svaksalvere, medens den i § 2 forudsatte Mulighed, at Saabannes Virksomhed kan controlleres, formeentlig vilde vise sig illusorisk. Det forekommer os heller ikke tilsvækkeligt at forbyde den, der ikke er berettiget til Lægevirkksomhed, at udgive sig for berettiget (§ 3); thi, naar han dog har Lov til at kalde sig Læge og offentlig tør til-

byde Lægehjælp, ja endog — saalænge han ikke tilføier nogen alvorligere Skade — kan kaldes til Personer, som det paaligger Andre at skaffe Lægehjælp, altsaa f. Ex. af Communer til deres Fattige, saa vil Almenheden saameget desto lettere glemme Forskjellen imellem autoriserede og ikke autoriserede Læger, som de Sidste selvsølgelig ikke vilde forsømme idelig at henlede Opmærksomheden paa sig ved brammende Bekjendtgjørelser, ved en Mangfoldighed af Attester o. desl., hvilke Midler den autoriserede Læge i Reglen vil forsmaae at benytte. Det forekommer os aldeles nødvendigt, at, naar man borttager Straffen for ikke berettiget Lægevirkksomhed, forsaavidt den ikke anretter paavifelig Skade, da maa denne Virksomhed dog i Lovens tydelig betegnes som blot taalt, og det bør altsaa forbydes dem, der ville udøve den, saavel offentlig at tilbyde deres Hjælp, som overhovedet at udgive sig for Læger, samt at lade sig kalde og at kunne kaldes til de fornævnte Personer, for hvem Andre skulle drage Omsorg, saa at ikke først Tilføielsen af Skade, men den blotte Anvendelse af Ikke-Berettigede paadrager baade den Kaldende og den Kaldte Straf. Disse Forbud kunne formentlig overholdes, og de ville da bestandig minde Almenheden om, at Staten ingenlunde har villet stille ikke-berettigede og berettigede Læger paa lige Fod, eller ved Borttagelsen af de Forbud og Straffebestemmelser, som det er umuligt at overholde, gjøre Lægevirkksomheden til en aldeles fri Mark for den prøvede og uprøvede Dygtighed, for den virkelige og den ofte blot indbildte eller foregivne Kyndighed.

Hvad angaaer de Lægemedler, som det kan tillades dem, der ville udøve Lægevirkksomheden uden Berettigelse, at anvende, da anseer Flertallet det for umuligt at drage nogen anden Grændse end den, der findes i Udkastets § 3, skjøndt den Uklarhed, der hviler over Apothekeres og Droguisters Handelsret og den udstrakte Anvendelse, som mangfoldige Stoffer, der ogsaa anvendes i Lægekunsten, have faaet i Industrien, i Virkeligheden gjør den meget ubestemt. For at raade Bod herpaa saavidt muligt, foreslaaes Forbudet mod, at Apothekerne udlevere Lægemedler, der ikke maae sælges i